

Αντώνης Κ. Πετρίδης

ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ ΣΚΩΠΤΩΝ: ΝΕΕΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΘΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ ΣΤΙΣ ΟΨΙΜΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ

Στην κοινή συνείδηση, ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης είναι γνωστός ως ο εθνικός ποιητής¹ των μεγάλων έργων, που απηχούν τότε με επική έγερση, τότε με την πύκνωση του επιγράμματος, τη στοχαστικότητα της τραγωδίας ή με μια ειρωνική αίσθηση του ιστορικού βάθους, την πρόσφατη ιστορική περιπέτεια της Κύπρου.² Η αντίληψη αυτή, φυσικά, μόνο μερικώς περιγράφει έναν δημιουργό που συνεχώς επανεφευρίσκει την ποιητική και τη θεματολογία του.

Η εξηκονταετής σχεδόν ποιητική πορεία του Χαραλαμπίδη (1961-) μπορεί να διακριθεί σε τέσσερις φάσεις,³ από τις οποίες η τέταρτη τελεί σε δυναμική εξέλιξη:⁴

(1) Η προεισβολική (1961-1973), στην οποία περιλαμβάνονται η πρωτόλεια *Πρώτη Πηγή* (1961), η ώριμη *Αγνοια του Νερού* (1967) και το

πρώτο μείζον έργο, *Το Αγγείο με τα Σχήματα* (1973).

(2) Η μεταεισβολική (1977-1989), όπου δεσπόζουν οι μεγάλες «εθνικές» συνθέσεις: *Αχαιών Ακτή* (1977), *Αμμόχωστος Βασιλεύουσα* (1982) και *Θόλος* (1989).

(3) Η πρώτη μυθοποιητική (1995-2006), με τις συλλογές *Μεθιστορία* (1995), *Δοκίμιν* (2000) και *Κυδώνιον Μήλον* (2006), στις οποίες πυκνώνουν τα ιστοριόθεμα και αρχαιόθεμα ποιήματα. Στην περίοδο αυτή εντάσσεται χρονολογικά και η *Αιγιαλούσης Επίσκεψις* (2003), «σχόλιο και ποίημα», που θεματολογικά και τεχνολογικά συνάδει μάλλον με την περίοδο που προηγήθηκε.

(4) Και τέλος η δεύτερη μυθοποιητική (2012-), που περιλαμβάνει μέχρι σήμερα τα έργα *Ίμερος* (2012), *Στη Γλώσσα της Υφαντικής* (2013) και *Ηλίου και Σελήνης Αλως* (2017) και